

Ez a méhecske nem döngicsél már

T. D. mesternek

Kérdés: Szeretnék magamtól valamit kérdezni, netán, hogy végre elkezdjem annyi gondolkodás és gondolkodási idő után már?

Válasz: De megszaladt a nyelvem, előre, példának okáért!

Kérdés: Tán' csak nem egészen mást kérdezek, mint amit szeretnék, akaratom ellenére?

Válasz: De, egészen mást kérdezek majd és most is, jobb ha tudom, mielőtt ezer porcikámmal komoly fellendülést szimulálnék a magam részéről, elkerülve ezzel a pernyémbe, hamvamba halást.

Kérdés: És jól van ez így, hogy alaptalanul, minden ok nélkül törbe csalom magam, hogy aztán megint minden ok nélkül el is kerüljem azt?

Válasz: Nem hiszem, hogy jól lenne, bár a lényegét leszámítva oly mindegy, fröcsögni fog szemembe a gyászszóda, az a fajta könnyen iható folyadék.

Kérdés: Akkor nem kéne mégis mást kérdezni, valami sokkal tágasabb izét, amivel nem fürdök be rendszeresen, mint a gyászszódába?

Válasz: Jó lenne mást kérdezni, vakkantásszerűen, olyan nem kérdésszerűen, hanem ahogy egy csemballonista teszi fel derékban, ahogy mondjuk az tud kérdezni, aki egyből a válasszal kezdi.

Kérdés: Ezzel most mit kérdezek, ha éppen tehát válaszolok?

Válasz: Teszem fel a szótöbbséggel elfogadott kérdéseimet arra, hogyan lehetne egy falattal puhítani a szándékos belemenést,

vagy betömni a szájhőst akkurátus, nagy uborkaszeletekkel, mielőtt pornográf, orális kérdést formázna a vissza-visszanyelt szájhúst, hogyan lehetne nem izomból kérdezni, hanem a hajnali végelgyengülés körül, félájultan, hogy a válasznak csak a széle kerüljön elé.

Kérdés: Na most már ezt soha nem akarom abbahagyni, meddig akarok ezen a kiscsikón lovagolni?

Válasz: Abba akarom hagyni, főképpen, mielőtt addig menném, hogy már a válasz se az a fajta kérdés, amire számítottam eddig legalább. Mert akkor itt bekapcsolódnánk egy ördögi körbe, amelynek középpontja bárhol lehet, sugara pedig előre láthatóan végtelen. A válaszból lett kérdés inkább a szimmetria kérdése, és nem a kérdése, ahogy az előbb még hittem.

Kérdés: Most akkor képes lennék azt mondani, hogy kérdés és válasz egymás szimmetriapárjai, s azok minden pillanatban meg is vannak, egymástól függve? Vagy hiszen arra gondolok ebben, hogy addig ne is próbálkozzak kérdéssel, amíg egyből tudom úgylis a szimmetriapárját, igazság szerint?

Válasz: Nézzem már, hogy belemelegedtem. És ez kell is, tudjam meg, nehogy azt higgyem, hogy rám nem jár a rúd. Jár. Annyit csak kigondolok mostmár végre, hogy azért van...

Kérdés: ...mire jó ez az önkikérdezés, azaz idült snassz forma?

Válasz: Épp ezt akartam mondani, ha nem vágnék folyton ügyetlenül a szavamba, mint aki azon izgul, lesz-e benne elég erő ehhez még ma. Azért van tehát ez a forma, gondolom, hogy addig pakolásszam benne magam (kivenni, betenni, bevenni, kitenni (céltalan és lusta variáns)), míg ki nem bújok a bőrömből, hogy ott kint, ami onnan bent, *önkívületbe* kerülve lehúzzak magamról egy száraz lepedőt, hogy lássam csak aztán, miféle maradvány vagyok, hogy' állok a szemem előtt, elé. Azért lesz nehéz haladnom, mert egyelőre magamat kerülgetem, kerülgetni próbálom önmagam cinkosságát, hogy ne látványos dialógus legyen valaminek a fejében, reményében, reményében lehet, de nem előreményében, a remény az majd jön, talán a végére megjön az is egy kicsit.

Kérdés: Meddig fogom azt hinni, hogy ez nem egy üres és körmönfont agyalmány, hanem lesz is benne valamennyi spiritusz, a jobbik fajtából?

Válasz: Ennek csak maga az írás lesz a megmondhatója, bár az nem tud beszélni, jó esetben. Jó esetben: az embernek egyetlen előnye van az írással szemben, hogy az ember tud olvasni. Vagy pedig ez éppen az írás előnye.

Kérdés: És rossz esetben mi a helyzet?

Válasz: Rossz esetben az ember nem tud olvasni (írni meg majd ekkor hülye lesz). Vagy azért, mert nem tanult meg, és most már nem is fog soha. Vagy pedig azért, mert az olvasást nem tartja valami jó esetnek, sőt, rossznak, olyan rossznak, amiért, mondjuk, a kérdést már jobb a válasszal kezdeni, hogy kerülve legyen a Nagy Untató.

Kérdés: Mit értek azon, hogy a Nagy Untató? Tán' csak nem ezzel a fogalombevezetéssel akarom elejét venni annak, hogy kitérjek az olvasmányok vérnyomáscsökkentő élménye elől? Miért nem vallom be, így kerek a perec, a szavak használatilag könnyebben és megadóbban simulnak az unalom falához, mint hogy onnan nekilódulva újabb „térpontokat” járjanak be?

Válasz: Nem értem én ezt a rossz kérdést, és lehet, hogy a válaszom is erre fog utalni. Mert ha nem takarózom egyességek többségével, akkor arra kell rájönnöm ebben a részben, hogy minden szó hajtóanyaga egy másik szó, az, amelyiktől beindul, és az orrunk alá durrant egyet-kettőt

(Kimegyek borért, de lehet, hogy elfogyott a szóda, és patron se lesz. Ez az egész olyan váratlanul ért.)

Válasz: Ennél is pontosabban definiálni nem tesz jót egy alkalmazott írmánynak, józanul! feltételezzük (én meg én, a ke(tte)cskén), hogy nagyon jól tudja mindegyikünk, mi az, ami őt untatja, vagy eddig is untatta-untatta. Ennyi önbevallás kis helyen is elfér, arról nem is beszélve hangosan, hogy az őszinteség okozta megtisztulás-hatás akár percekig is eltart, olyan érzésünk támad, mint amikor súlyzókat lopunk egy konditeremből, de már a második sarkon lóg a nyelvünk, ez nem a mi elvünk, jövőnk rá, és nyugodtan leteesszük a két ólomnehéz húszkilós vasat.

Kérdés: Jó lesz-e, ha ez így egyenesben kiderül, vagy inkább ferdítesem felénk a dolgokat, mintha nagy ipari csőhajlítóval dolgoznék egy fenemód hosszú, de átlátszó csövön, és közben vernek is, csövön aluli ütések érnek, magamat verem jószerivel, vagy dehogy, á, csak egy kicsit, önpusztító ütések mérnek a tér-

demre, a kalácsom már rózsaszín, ebből lehetne egy vébé szám, ki meddig bírja verni a térdkalácsát, vízben, szárazföldön, vagy az űrben, ez lenne az első űrvébé, mindenki csillagos ruhában a súlytalanság lidérces állapotában verné a térdét: óra indul. Haladni kell, nem érek oda a végére. Vegyünk föl egy másik szálát, egy napi lidérceset. Hogy vagyok?

Válasz: Köszönöm kérdésem, (a kellemes közérzet lebomlásának napi fokozatai:) jól, jó, j, , most éppen egy megszikkadt tuskót hasogat belül a fejem, de ebből kár lenne messzemenőt vonni magam után. Az egészség mindig felpaprikáz (ma vettem háromszázért, mm, ilyen finom pirospaprikát, a színe olyan gyönyörű, mint a frissen égetett téglaporának (porzik az?)). Az egészség meg a lakmuspapírra hasonlít. Az ember pedig (maradva a párhuzamos hasonlatok körén belül), mint egy vegytál, vegykonyha, vegykonyhamalac, és benne egykönnyen bonyolult kémiai reakciók hajtanak egymásnak fejet. De ebből csak annyit látni: bevettem a katalizáló vitaminokat?, tornáztam is egy kicsit, hogy megjárjon a vér?, mostam kezet a higiénias orrvésés és az ínycsiklandó ebéd között? (tán' csak nem a kosztolás fairplay-díját nyerem el?), hogyan pótoljam a fogamból kihullott kalciumot? meglesz-e a napi fejadagom vasból, magnéziumból, jódból, vajon megettem-e az egész periódusos rendszert az ő izotópjaival egyetemben, ettem-e xenont, argont, liptont (az biztos volt a teába') és molibdént, plutóniumot, einsteiniumot és vörösrezet, esetleg néhány atom (atommagot nem kiköpni!) mangánt, tóriumot, higanyt, wolframot (a farkasétvágy fő építőkövét), megettem-e?, mert akkor jaj nekem: terítéken a konyhamalac.

(Utólagos bejegyzés (a lábjegyzetet úgy sem olvassa el senki, ha csak nem nagy lábjegyzet)): innen már nagyon gyorsan kell olvasni, úgy kell olvasni, mintha mérném az időt, de a gyorsaság csak akkor számít valamit, ha azt is nagyon gyorsan olvasod, vagy olvassa (inkább végig magáztam volna magamat is), ami nincs odaírva, különben a látszatszünetben születő ritmuszavar megbosszulja magát, és értelmes dolgok keletkeznek ott is, ahol nincsenek, és ezért automatikusan kiesik az olvasó a holtversenyből, én meg mindhiába mérem az időt a befutóban. óra indul!

Válasz:

Kérdés: Hát még nem is volt kérdés? Vagy innentől melyik a kérdés vagy a válasz?

Kérdés: Tudom, hogy ennek mik lesznek a végei?

Válasz(=kérdés): Honnan tudnám?

Kérdés: Nagyon is jól tudom. Tudom, tudom, tudom?

Válasz:

Kérdés: Most meg mi van?

Válasz:

Kérdés: Elfáradt a szemem a tíz cicerón?

Válasz:

Kérdés: Elharaptam a nyelvem? Na persze, az a gépeléshez nem is kell. Kinyögöm?

Válasz:

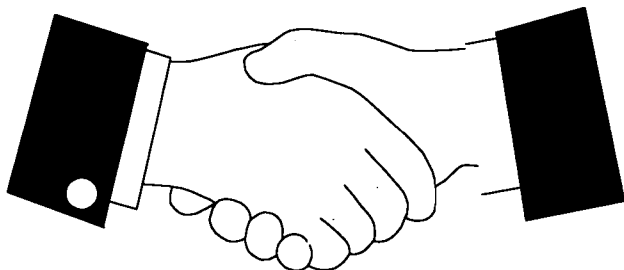
Kérdés: Azt hiszem, hogy úgy sem fogok belekezdeni, hogy lenyeltem a kis dalos pacsirtámat?

Válasz:

Kérdés (frankón mondom): Bemondom az unalmast, arra betlizek?

Arra fogadok, hogy úgy van elrendezve, hogy amit gondolok, az meg is van zenésítve, eltapsolom a gyászhimnuszt, a száj se rebben, forradalmasítom a megmosdást, jav. megmondást, azt veszem elő, hogy a megmondásban már a kimondás helye épp oly hely, csak a hely ki van helyezve, és akkor ez a távolság lesz a kifejezés szava?

Válasz:

Kérdés: Vagy mondjak-e tovább egyáltalán valamit, mert az elején már beigértem a reményt, és még sehol, csak a látszat, fülek nélkül. Fogjak neki fantom-módra?

(Utólagos bejegyzés: stop! Idáig tartott a gyors rész, a molto vivace. Aki 45 másodperc alatt teljesítette, és nem esett ki a ritmusból, az értelmetlen résznek nem tulajdonított értelmet, az bátran olvasson tovább, mi több, öt üveg sör jár elvitelre vagy helyben. Aki viszont 1 perc fölé tévedt, az itt fejezze be az olvasást, elég volt ennyi mára, lássa be, elfáradt, a szemei vörösen jojóznak, viszket a háta, az orra eldugult, nem kap levegőt, a fülében méhecskék döngicsélnek, a lábában hangyák vertek tanyát, a kézfeje nehezen mozdul, tarkójában könnyen folyó, de súlyos higanyzacskót érez, a fenékpárnák kemény tölgylappá értek, a háta és a gerince egyetlen, mély gongütés, plusz még önként jelentkezzem nálam öt üveg sörrel. A statisztika szerint nullán leszek sörben; ha pedig ráfizetek, az se veszteség, statisztikailag.)

Válasz: Láttam egy filmet arról, hogy' viszik rá a mént a kancára, annak dacára, hogy a ló rúgkapált. Többen segítettek neki (segítünk a természetnek!) betenni, de a kritikus pillanatban félrecsúszott a ló szerszáma (szerettem volna ezt kicsit szépen elnagyolni, de az az ember tényleg úgy fogta (hogy érdemes leírni), mint ács a gerendát, meg azért még elég prűd és szegényes a magyar nyelv az állatok kettyintésének ügyében, majd egyszer elbeszélgetek egy állattenyésztővel, és ha tud valamit, akkor ezt a szerszámot visszamenőleg kiigazítom, ha addigra, mire rátalálok egy nyelvtudós állattenyésztőre, lesz még értelme az igazításnak, vagy lesz mit igazítani a lófazon), szóval félrecsúszott a kancán az ügy, és mehetett az a lócsiszár virágvasárnagra az szemére boruló tejfölös, hártvás köddel együtt. Akkor egy kis inzerttel inzultált szakember azt mondta, hogy ez csak egyik kísérletük végfoka, ami pillanatnyi kudarcával már eredménynek számít. Mert régebben ezt kivitelezhetetlennek gondolták, mondta a szakember, és a régebben szót egy titokzatos szájugból hozta elő, mondta, régebben a lovakat fantomra ugratták.

Kérdés: Lehet, hogy már régebben el akartam mesélni a fantomra ugratást? Csak nem találtam a helyemet benne? Kell-e hely a fantomra ugratáshoz? Egy fantomra rá lehet ugrani bárhol?

Egyáltalán ez volt az a fantom? Nem lehet, hogy a gyors fantom ugrott alá a ménnek? Ennyire hülyére veszik a mént? Próbált már valaki ráugrani egy fantomra? Kipróbálta előtte a szakember a fantomot? Mit ki kell bírni egy fantomnak?

Válasz: Ezzel a fantommal nem sokat kockáztattam, szinte árulkodik önmagáról, szinte búzlik a történet gerince, minden szemhez hozzásimul, kacsintgat benne az értelem és a derű egymásra.

Kérdés: Így el lehet árulni az írást? Ki lehet hegyezni a gömböt is? Tehát ilyen fércmű a megadás? Ebbe töpörödik össze a tágas nagy levegő, ebből szipákoljuk ki?

Válasz: Ebből-ebből. Vagy mégse. Nagyon hosszú epizód lenne, tele kis érzékekkel a nagy érzékek ellenében, fejvesztett csodálkozásban érne véget, lelassulva és kikerekedve, mint egy meghitt fej, amely alatt az elegáns kéz nem az ajtón, az ajtó előtt kopogtat.

Kérdés: Az ajtó előtt?

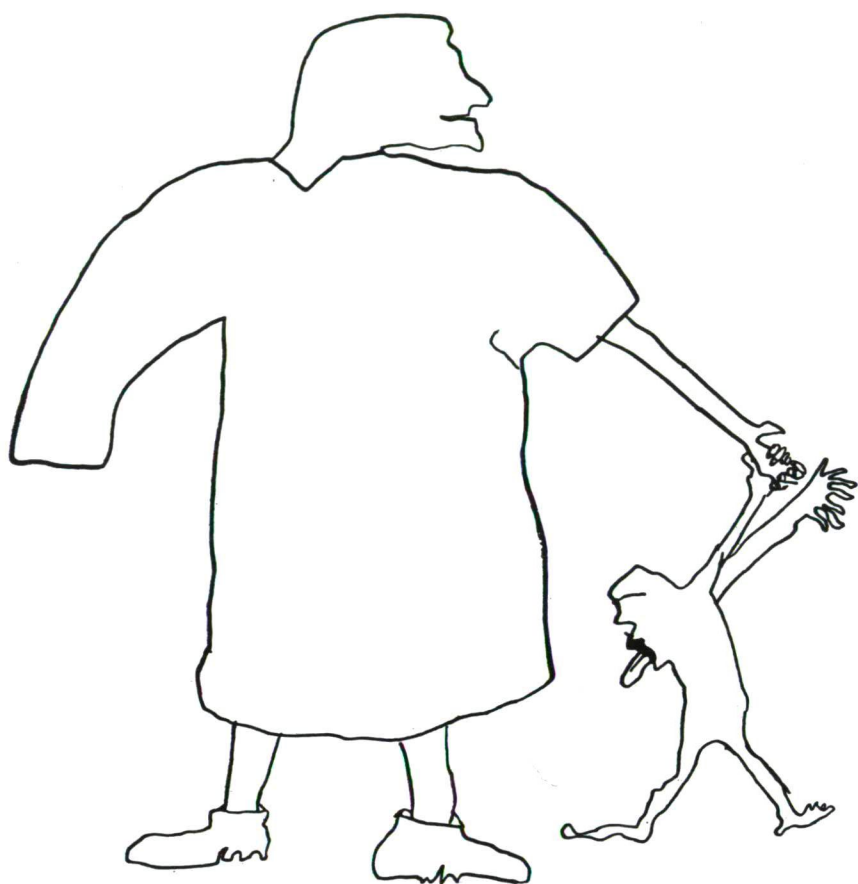
Válasz: Ott.

Kérdés:

Válasz:

Szeged

Podmaniczky Szilárd

Benda Balázs: Gyere fiam, adok neked a kutyák húsából